

KVĚTNÁ NEDĚLE

📖 Iz 50,4-7; Fp 2,6-11; Lk 22,14-23,56

Iz 50,4-7: Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

Fp 2,6-11: Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Lk 22,14-23,56; zde je uvedena jen část pašijí: ... Když došli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Jeho šaty si rozdělili losem. Lid stál a díval se. Členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený.“ Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl totiž nápis: „To je židovský král.“ Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“ Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chránová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou poručím svého ducha.“ A po těch slovech vydechl naposled.

Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: „Tento člověk byl skutečně spravedlivý.“ A všichni ti lidé, kteří se tam shromáždili k této podívané, když viděli, co se stalo, bili se v prsa a vraceli se (domů). Jeho známí všichni zůstali stát opodál, i ženy, které ho provázely z Galileje a se dívaly na to. Jeden člen velerady jménem Josef, ušlechtilý a spravedlivý člověk z judského města Arimatie, nesouhlasil s jejich rozhodnutím a jednáním. On (také) očekával Boží království. Zašel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pak ho sňal, zavinul do lněného plátna a položil do hrobky vytesané ve skále, kde nebyl ještě nikdo pochován. Bylo to v den příprav, právě nastávala sobota. Přitom ho doprovázely ženy, které přišly (s Ježíšem) z Galileje. Podívaly se na hrobku i na to, jak bylo jeho tělo pochováno. Potom odešly domů a připravily si vonné věci a masti. V sobotu však zachovaly (sváteční) klid podle přikázání.

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Ježíšův život je uzavřen mezi dvě jeskyně, jeskyni narození a jeskyni smrti. Pokloňme se Boží pokoře. On se nám, kteří pocházíme ze země, do níž se vrátíme, podobá ve všem. Zde jeho láska dosahuje nejhlubší pokory, takže se s námi zcela ztotožňuje. Teď už nedělá nic, protože už všechno udělal. Protože je s námi solidární až do konce, daroval se úplně, až k absolutní prázdnotě. Sestoupil do míst, odkud se beznadějně a marně snažíme utéct, a stává se tím, čím nikdo z nás být nechce, a přece se tím všichni stáváme: nicotou sebe, negací života.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 18)

V postní době tohoto svatého roku mám v úmyslu rozeslat *misionáře milosrdenství*. Budou znamením mateřské péče církve o lid Boží, aby vstoupili do hlubin bohatství tohoto tajemství, které je pro víru tak zásadní. Budou to kněží, jimž dám pravomoc odpouštět také hříchy, které jsou vyhrazeny Apoštolskému stolci, aby byla zjevná šíře jejich poslání. Budou především živým znamením toho, jak Otec přijímá ty, kdo touží po jeho odpuštění. Budou misionáři milosrdenství z toho důvodu, že se pro všechny lidi stanou tvůrci osvobozujícího setkání proniknutého lidskostí, které bude zdrojem osvobození, z něhož vyplyne zodpovědnost za překonávání překážek a za návrat k novému životu danému křtem. Ve svém poslání se budou řídit slovy apoštola: „**Bůh totiž dopustil, že všichni upadli do neposlušnosti, aby všem prokázal milosrdenství**“ (Řím 11,32). Všichni totiž, nikoho nevyjímaje, jsou povoláni chopit se výzvy k milosrdenství. Tito misionáři budou prožívat své poslání s vědomím, že mohou upírat svůj pohled k Ježíši, „milosrdnému a věrnému veleknězi“ (Žid 2,17).

Prosím spolubratry biskupy, aby zvali a přijímali tyto misionáře, kteří mají být především přesvědčivými kazateli milosrdenství. Ať se v diecézích konají „**lidové misie**“, aby tito misionáři byli zvěstovateli radosti z odpuštění. Ať jsou žádáni o udělování svátosti smíření lidu, aby milostivý čas svatého roku umožnil mnohým vzdáleným synům vrátit se na cestu do otcovského domu. **Pastýři budou tedy zejména během postní doby vybízet věřící, aby přistupovali „s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost“** (Žid 4,16).

